

γλιτσός επίθ. ένιαχ. γλιτςός Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 9 (1926), 448 γριτςός Πόντ. (Άμισ. Σινώπ.) γριτςόν Πόντ. (Χαλδ.) γριτςό Πόντ. (Σινώπ.) γριτςό Πόντ. (Σινώπ.) γρίντζος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) γριτόν Πόντ. (Άμισ.) γλίτσους Ήπ. (Κουκούλ.) γκλίτσους Ήπ. (Ζαγόρ.)

Έκ του ούς. γλίτσα, εις τὸ όπ. καὶ γλίτζα, γρίντσα, γρίντζα.

1) Ρυπαρός, άκάθαρτος Πόντ. (Άμισ. Σινώπ. Χαλδ.): *Τὰ ρούχα σου γριτσα εἶναι* Άμισ. *Ρίχ' το τὸ κοντόδι σου* 'ς τὰ γριτσα (κοντόδι = κοντὸ παλτό) Σινώπ.

Ή λ. καὶ ὡς έπόν. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλίτσος Θάσ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Λήμν. 2) Γλοιώδης, μαλακὸς Ήπ. (Κουκούλ.): *Αὐτὸ τὸ τυρὶ γίβ'κι ντίπ γλίτσους β* 'Επὶ ἄρτου, ὁ άτελὼς έψημένος καὶ διὰ τοῦτο γλοιώδης Ήπ. (Ζαγόρ.): *Τοῦ φουμι εἶνι γκλίτσους, δὲ μπουρῶ νὰ τοῦ φάω.* 3) 'Επὶ παιδίου, τὸ χοιραδικὸν καὶ άδύνατον Πόντ. (Χαλδ.): *Άμουν γρίντζος εἶν' β*. 4) 'Ο ἡλίθιος Πόντ. (Κερασ.): *Άμουν γρίντζος τερεῖ.* 4) 'Ὡς οὐς., πέτρωμα εύθρυπτον, ἕπερ άναμειγνύμενον μεθ' ὕδατος παρέχει πηλὸν λιπώδη Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 9 (1926), 448.

γλιτσούνης επίθ. ένιαχ. γλιτςούνης Νάξ. (Άπύρανθ.) Οὐδ. γλιτςούνι Ήπ. γλιτςούν' Ήπ.

Έκ του έπιθ. γλίτσης.

1) 'Αδύνατος, ίσχνός Νάξ. (Άπύρανθ.) κ.ά.: *Εἶδα τσ' εἰζήλεφεν ὁ καμένος τσῆ γλιτςούνας εύτηνῆς κ' εἰζιάη g' ἤπη-ρέ dñne; Δὲν άξανοίεις, καμένε γλιτςούνη, νὰ φᾶς τίςτα νὰ πάρ'ς άπάνω σου, μόνου μου θές καὶ λοῦσα; Πβ. γλίτσης 3. 2) Τελείως γυμνός Ήπ.: *Γυμνός γλιτσούν'*. Συνών. *μ π λ έ τ σ ι, τ σ ι τ σ ι δ ι, τ σ ι τ σ ι δ ο ς, τ σ ι τ σ ι π λ ο ς.**

Ή λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιτςούνης Νάξ. (Άπύρανθ.)

γλιτσούρα ή, Εὐβ. (Ψαχν.) γλισούρα Άνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Θήρ. γριτςούρα Πόντ. (Ίνέπ.) γριτςούρι τό Πόντ. (Ίνέπ.)

Έκ του ούς. γλίτσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὅ ρ α.

1) Ή γλοιώδης κατάστασις του έδάφους ένεκα μεγάλης βροχοπτώσεως Άνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Ψαχν.) Θήρ.: *Πῶς θά κατεβῶ τίς γλισούρες; Θήρ. 2) 'Ο καθ' ὑπερβολήν ρυπαρός, λερωμένος Πόντ. (Ίνέπ.): Τὸ μωρὸ γριτςούρι 'νότουν.*

Ή λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλισούρα Άνδρ.

γλιτσόχορτο τό, Φολέγ.

Έκ του έπιθ. γλίτσός καὶ του ούς. χόρτο.

1) Εἶδος ποώδους φυτοῦ με γλοιώδη φύλλα καὶ στέλεχος. 2) Εἶδος λειχῆνος θαλασσίης ὀλισθηρᾶς.

γλιτσόχωμα τό, Κίμωλ. Πελοπν. (Ξηροκ.) γλιτσόχωμα Άνδρ. Σίκιν. Σῦρ. (Έρμούπ.) λισόχωμα Σῦρ. (Έρμούπ.)

Έκ τῶν ούς. γλίτσα καὶ χῶμα.

1) Γῆ άργιλώδης ὀλισθηρᾶ Πελοπν. (Ξηροκ.): *Ήτανε γλιτσόχωμα κ' έπεσε καὶ 'τσακίστη Ξηροκ. 2) Χῶμα άργιλῶδες ὑπόλευκον, με τὸ ὁποῖον επιχρίουν τὸν άμβουκα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς άποστάξεως* Άνδρ. Σῦρ. (Έρμούπ. κ.ά.) β) Χῶμα άργιλῶδες διὰ τὴν έπίστρωσιν του δώματος Κίμωλ. Σίκιν.: *Άποπάνω βάζουν γλιτσόχωμα Κίμωλ.*

γλίτσωμα τό, ένιαχ. γρίντζωμα Πόντ. (Ίνέπ.) γρίντζωμαν Πόντ. (Ίνέπ.)

Έκ του ρ. γλίτσώρω, εις τὸ όπ. καὶ γρίντζώρω.

Ή ρύπανσις, τὸ λέρωμα.

γλιτσώνω ένιαχ. γλιτςώνω Κορ., Άνέκδ. λεξιλ. σημ., 17 — Λεξ. Βάιγ. γριτςώνω Πόντ. (Άμισ. Σινώπ.) γριτςώνω Πόντ. (Άμισ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) γριτςώνω Πόντ. (Χαλδ.) γριτςώνω Πόντ. (Όφ.) Μέσ. γριτςοῦμαι Πόντ. (Άμισ.) γριτςοῦμαι Πόντ. (Ίνέπ.)

Έκ του ούς. γλίτσα, εις τὸ όπ. καὶ γλίντζα καὶ γρίντσα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ώρω. 'Ο τύπ. γρίντζώρω καὶ εις Σομ.

1) Μετβ., ρυπαίνω, καθιστῶ τι άκάθαρτον Πόντ. (Άμισ. Ίνέπ. Σινώπ.) — Κορ., Άνέκδ. Λεξ. σημ., ένθ' άν.—Λεξ. Βάιγ.: *Φόρει φόρει, γρίντσωσές το Σινώπ. 2) Άμτβ., καθίσταμαι ρυπαρός άκάθαρτος Πόντ. (Άμισ. Όφ.): Τὰ ρούχα σου γριτςώσανε* Όφ. 3) Καθίσταμαι λιπώδης, γλοιώδης, έπὶ του σώματος Πόντ. (Άμισ.) Ή σημ. καὶ εις Σομ. Συνών. γλίτσειάζω. 4) Εἰρων., καθίσταμαι σκελετωδής, άπισχνούμαι εις ὑπερβολήν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

γλιχή ή, ένιαχ. γλουχή Λέσβ. (Άγιάσ. κ.ά.) Λήμν.

Έκ του ρ. γλίχομαι. Κατὰ Γ. Χατζιδ., Einleit., 87 ὁ τύπ. γλουχή εκ του άρχ. ούς. γλοχή.

Έπιθυμία, έφρεσις, πόθος ένθ' άν.: *Μάσσει τὰ μ'στάτσα d' 'π' τοῦ θ'μό d' τσι 'π' d' γλουχή d' Άγιάσ.*

γλίχομαι ένιαχ. γλέχουμι Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) γλέχουμι Λήμν. λέχομαι άγν. τόπ.

Τὸ άρχ. ρ. γλίχομαι.

Έπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ένθ' άν.: *Γλέχ'δουν τ'να, σὰ δου 'dan ένα γουπιλούδ' (τὴν έπιθυμοῦσε, έπειδὴ ἦταν ένα κοπελούδι) Λέσβ.*

γλόγκι τό, ένιαχ. άγλόγι Άντιπαξ. Παξ. άβλόγι Άντιπαξ. Παξ.

Έκ του ούς. γλογκιά ὑποχωρητ.

Ό καρπὸς τῆς γλογκιάς, τὸ όπ. βλ., ένθ' άν.

γλογκιά ή, Ήπ. (Βαβούρ. Ζαγόρ. Κοκκιν. κ.ά.) Παξ. Στερελλ. (Εύρυταν.) γλογιά Ήπ. (Λούκοβ.) Κέρκ. γλοντιά Ήπ. (Δέλβ. Δρόβιαν. κ.ά.) άγλογκιά Ήπ. (Ζαγόρ.) Παξ. άγλογιά Έρεικ. Μαθράκ. Όθων. γλουγκιά Ήπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)—Λεξ. Βλαστ. 471 γκλουγκιά Μακεδ. (Μεσορ.) γλοντζιά Στερελλ. (Άράχ.) άγκλογκιά Άντιπαξ. Παξ. βλογιά Ήπ. (Ίωάνν.) άβλογκιά Άντιπαξ. Παξ. άγρουγκιά άγν. τόπ.

Έκ του Σλαβ. *g l o g k* = εἶδος κραταίγου. Πβ. G. Meyer, Neugr. Stud., 2, 23. E. Bermeker, Slav. Ertym. Wört., 306. Ή λ. παλαιότερον κατεχωρήθη ὑπὸ τὸ λῆμμα *α β λ ο γ κ ε* ά θεωρηθεῖσα κακῶς άγνώστου ετύμου.

1) Τὸ φυτὸν Κράταιγος ή ὀξυάκανθος (Crataegus oxyacantha) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) Άντιπαξ. Ήπ. (Δέλβ. Δρόβιαν. Ζαγόρ. Ίωάνν. Κοκκιν.) Παξ. Στερελλ. (Άράχ. Εύρυταν.): *Θὰ πάνου νὰ κόψου καναδιγὸ γλουγκιές γιὰ φράγματα Κουκούλ. Έκουφα τ'ς γλουγκιές άποῦ τ' άμπελ' Ζαγόρ. Πάτ'σα μιὰ γλουγκιά κι μ' πρήσ'κι τοῦ πονδάρ' αὐτόθ. Μοῦ μπῆκι μιὰ γλουγκιά 'ς τοῦ πονδάρ' Ήπ. Έν' άγκάθ' άποῦ γλουγκιά αὐτόθ. Συνών. γκαβτζιά, γλόγκος,*

